

majetku v mezinárodním styku, vychází z předpokladu, který francouzský internacionalista Lapradelle formuloval takto: »C'est en droit international un principe certain, maintes fois affirmé par la doctrine et la jurisprudence, que le traitement de l'étranger ne se mesure pas sur celui du national, mais, directement sur les exigences de la personnalité humaine et de la vie internationale, de sorte qu'il peut être tantôt inférieur et tantôt supérieur, suivant le standard de la civilisation locale.«⁷⁾ Podle toho tedy by měli cizinci právo na lepší právní postavení než jakému se těší tuzemci, takže by rovnoprávnost s tuzemci nebyla postačitelnou. Dříve než ukážeme, do jaké míry je nesprávná tato teorie, musíme přihlédnouti k tomu, jak soukromé právo mezinárodní působilo na formaci zásad práva mezinárodního o právním postavení majetku cizích státních příslušníků ve státě.

(Pokračování.)

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Příspěvek k § 84, 2. odst. c. ř. s.

N. s. jako soud dovolací v neveřejném sezení ve sporu o Kč 4.003·10, rozšířených na Kč 6.099·94 na dovolání žalované strany z usnesení v. z. s. v Brně jako odvolacího soudu, jímž bylo její odvolání odmítnuto, usnesl se.

Dovolání se zamítá. O d ů v o d n ě n í: Žalovaná strana napadá dovoláním usnesení odvolacího soudu, jímž bylo její odvolání z rozsudku prvního soudu odmítnuto. Tomuto usnesení bylo lze odporovati jen rekusem (§§ 514 a 519, čís. 1 c. ř. s.). Ale žalovaný podává proti tomuto usnesení opravný prostředek dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. s návrhem, aby rozsudek byl změněn s tím, že žaloba se zamítá. I z celé úpravy opravného prostředku, podání jeho dvojmo a kolkování jest zřejmo, že žalovaný používá vědomě dovolání, ač rozhodnutí odvolacího soudu jak formou, tak doslovem jest sepsáno bezvadně a nepřipouští pochybnosti o tom, že jest usnesením. Zvolil si tudíž žalovaný opravný pro-

⁷⁾ Temps z 5. září 1927.

středek zákonem nedovolený, ježto podle § 502, odst. 1 c. ř. s. lze dovoláním napadati jen rozsudek. Nejde proto jen o mylné označení opravného prostředku, jemuž by se dalo odpomoci podle § 84, odst. c. ř. s., nýbrž o vědomě uplatňovaný opravný prostředek dovolání. Tento pochybný opravný prostředek slušelo proto odmítnouti, co podle § 507, odst. 1 c. ř. s. měl učiniti již soud první stolice.

Rozh. nejv. soudu z dne 7. června 1929. Č. j. Rv II 82/29. JUDr. Artur Werner.

Odchyluje-li se písemný rozsudek od rozsudku skutečně prohlášeného, je to patrnou nesprávností, která podle § 419 c. ř. s. se může opravit i když pro to není v přednesu stran žádné opory.

Žalobce žádal, aby bylo uznáno, že žalovaní jsou povinni zaplatiti mu jeho pohledávku rukou společnou a nedílnou.

Žádosti bylo vyhověno, do písemného vyhotovení rozsudku se však výrok, že platební povinnost žalovaných je solidární, nedostal.

Procesní soud usnesl se proto, že se to podle § 419 c. ř. s. opravuje.

Rekursní soud toto usnesení zrušil.

Nejvyšší soud je obnovil.

Důvody:

Dovolací rekurs je důvodný.

Porovná-li se ustanovení § 416, 2. odst. c. ř. s., podle kterého je soud vázán na své rozhodnutí, jakmile jest prohlášeno, nebo když ve případnosti § 415 c. ř. s. jest odevzdáno písemně k vyhotovení, s ustanovením § 419-1, odst. 2. věty c. ř. s., podle kterého oprava rozsudku má se státi z úřední moci, zejména též tenkrát, když vyhotovení rozsudku se nesrovnává s rozhodnutím od soudu vynesným, jest uznati, že »patrnou nesprávností« v § 419-1, odst. 1 věta c. ř. s. míněnou sluší rozuměti každou nesprávnost, která spočívá také v nesouhlasu toho, co soud podle § 414-1 odst. c. ř. s. vynesl a prohlásil a nač už je podle § 416-2 odst. c. ř. s. vázán, s tím, co pojal do písemného vyhotovení zákonitě prohlášeného rozsudku (§ 414-3 odst. c. ř. s.).

Žalobním žádáním domáhali se žalobci odsouzení žalovaných k žalobnímu plnění rukou společnou a nedílnou. Podle protokolárního zápisu obsaženého na 1 č. 11 soud první stolice svým